

† C A S I A N

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cuvioșilor și prea cucernicilor slujitori
ai sfintelor altare și iubiților credincioși
și credincioase din Eparhia noastră,
har, pace, bucurie sfântă și iertare de greșeli,
din vistieria iubirii Mântuitorului Înviat din morți,
iar de la noi creștinească îmbrățișare
și arhierească binecuvântare.*

*Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!*

*„Ieri m-am îngropat împreună cu Tine,
Hristoase; astăzi mă ridic împreună cu
Tine, Cel ce ai înviat“*

(Slujba Învierii, Cântarea a 3-a)

Iubiți frați și surori în Domnul,

*„Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Domnului Iisus,
că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a
stricat“ (Slujba Învierii).*

Ne revedem în lumina Învierii unii cu alții în locul pe care l-am dorit de îndată ce am început călătoria, creștinește, pe calea postului, a rugăciunii, a nevoinței persoane, după putere, a faptei îndreptate spre aproapele și, mai cu seamă, a urgenței orientării vieții noastre spre izvorul ei, care este Domnul vieții veșnice și al Învierii. Pentru că ne-a întărit cu ajutorul Său, pentru că ne-a oferit modelele Sfinților Săi, pentru că am pătruns din biserici, prin „*ușile pocăinței*“, până la El Care ne-a și ascultat spovedania și, pentru că ne-a și iertat prin duhovnic, suntem gata de a ne împărtăși din lumina învățaturii Sale despre nemurire și suntem pregătiți să oferim și noi semenilor noștri ceea ce ne-a oferit Mântuitorul pe Cruce, pe Golgota, anume iertarea necondiționată a oricărei greșeli a aproapelui, ca semn al începutului unei vieți în spațiul Învierii, adevărata viață pascală, adică a iubirii!

În această stare, ne mai îndeamnă tot Domnul să-i încorporăm în aceeași bucurie văzută și pe cei ce, eventual, au sosit în ultima clipă. Pe toți îi invită Hristos Domnul: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați*“ (Matei 11, 28). Despovărați-vă! „*Stăpânul primește pe cel de pe urmă ca și pe cel dintâi; odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi; și pe cel de pe urmă miluiește, și pe cel dintâi mângâie; și acelaia plătește, și acestuia dăruiește!*“ (Slujba Învierii, Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvânt de învățătură în sfânta și luminata zi a slăvitei și mântuitoarei Învieri a lui Hristos, Dumnezeuul nostru).

Prea iubiți frați creștini,

Învierea Mântuitorului, înainte de a fi înțeleasă pe calea rațiunii omenești, este simțită pe dinlăuntrul ființei noastre, întoc-

mai izbucnirii mugurului, fără formă atrăgătoare, în splendoarea florii, care se oferă în dublă ipostază: de frumusețe și de mi-reasmă. Tot astfel, lăuntric, înmugurește și în noi dorul de viață adevărată, curată și liniștită, care înflorește la lumina și la căldura „*creдинței pline de Duhul Sfânt*“. Astăzi au înflorit iarăși mugurii creдинței noastre și împreună ne oferim „*pe noi înșine și unii pe alții*“, în „*buchete*“ luminoase, Domnului Învierii, Care face din noi, oamenii, „*candele*“ strălucitoare ale vieții veșnice încă de aici, de pe pământ. „*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri*“ (Matei 5, 16). Deci, „*să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Învierii. Și, cântându-I cântare de biruință, luminat să-L auzim zicând: Bucurați-vă!*“ (Canonul Învierii, Cântarea 1).

Într-o astfel de stare, dobândită în ziua Învierii, se cuvine să medităm și noi, toți creștinii, asupra sensului mai adânc și asupra roadelor Învierii Domnului pentru fiecare dintre noi și pentru toți semenii noștri, pentru toată lumea lui Dumnezeu și pentru toată creația Sa, căci „*acum toate s-au umplut de lumină: și cerul, și pământul, și cele de dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care S-a întărit*“ (Canonul Învierii, Cântarea a 3-a)

A rămâne doar la emoția unei bucurii sărbătorești atât de mari înseamnă a nu lua seama că se stinge lumina lui Hristos, pe care ne-a oferit-o de la Altarul Său, care-i Sfântul Său Mormânt, din care a ieșit la viață biruind moartea. De obicei însă, noi ne mărginim, prin tradiție îndătinată, doar la câteva momente emoționale și revenim iarăși în noi, la ale noastre și ne și îndreptăm grăbiți spre lumea noastră, așa cum este ea. Este posibil

ca unii dintre noi să mai purtăm puțin lumina cea din lumânarea pe care am aprins-o în chip văzut, care se consumă ori se stinge, dar ar fi folositor să o reținem continuu pe cea din candela nevăzută, dar simțită lăuntric, care nu se stinge așa de ușor, dacă este alimentată din învățăturile dumnezeiești ale Învierii și, mai ales, din puterile reale ale Învierii. Doar așa suntem și noi luminați de Sus și în lumina Învierii se înfrumusețează toată firea omenească, căci Hristos Mântuitorul, „*cu moartea pe moarte călcând*“, ne-a dăruit și nouă viață veșnică, ca o promisiune, ca o sfântă profeție a propriei noastre biruințe asupra morții, de care ne este atât de mult teamă. „*Frica morții*“, ne spune Sfântul Apostol Pavel, ne ține în robie față de moarte. Iubirea de Domnul, Biruitorul morții, ne transformă însă în împreună-biruitori cu El asupra morții. Este, precum bine știm, mai cu seamă în timpul nostru, o stare generalizată, o psihoză generală a fricii față de necunoscut. Este și o frică cotropitoare a întregii noastre ființe care se concretizează prin a ne înfricoșa și de noi înșine și, cu atât mai mult, de semenii noștri. Singura explicație a acestei suferințe cronice este prea marea apropiere de păcat, a cărei urmare este moartea sufletească, mai întâi lentă, ca mai apoi să apară refuzul luptei împotriva sa, apoi suferința trupească, prin slăbirea rezistenței omenești în fața încercărilor. Stăruința noastră în prietenia doar cu noi înșine și cu cele omenești conduce inevitabil pe oricare dintre noi la identificarea doar cu pământescul din noi. „*Omul și-a făcut dumnezeu din natură, se roagă la natură, jertfește naturii. Dar zeificarea naturii nu l-a scutit nici pe el, nici pe ea de moarte și de stricăciune*“ (Sf. Nicolae Velimirovici, *Ziua Învierii*, p. 9)

Într-o astfel de direcție, spre care ne îndreptăm, nu se întrevede nimic mai evident, decât moartea și perimetrul ei pământean, cimitirul. Să se reducă viața și toată osteneala noastră

doar la atât? Iată însă, tocmai dintr-o astfel de viziune motivată de evidența consumismului în viața noastră, apare scânteia unei luminări care ne invită la dialog cu Mântuitorul Hristos. El, „*Lumina lumii*“, ne readuce în echilibrul pierdut și presară „*florile vieții fără de sfârșit peste gândurile noastre sumbre și peste inimile noastre triste*“. Din perspectiva unei vieți pline de neajunsuri și de necazuri, Mântuitorul ne îndreaptă spre El, Biruitorul păcatului și al morții, împărtășindu-ne real de puterile Sale, care devin și ale noastre, întocmai cum un medicament oferit de medic ne întărește și ne redă astfel puterea necesară reluării ritmului firesc al vieții.

Așadar, revenirea la viața creștină normală este miracolul văzut al Învierii Domnului, iar întoarcerea la frumusețea gândirii și a fapturii pozitive face din noi, oameni triști și izolați, ***creștinii biruitori ai necazurilor și împlinitorii virtuții.***

Iată, iubiți frați și surori, că Învierea Domnului nu înseamnă pentru creștinul autentic doar o comemorare, o amintire pioasă ori o aducere în prezent a unui fapt extraordinar petrecut în trecut cu Mântuitorul, ci este ***propria noastră înviere din amorteala păcatului și din toate consecințele căderii în deznădejde și în lipsa de iubire autentică. Biruința morții și a păcatului prin Învierea Mântuitorului este izvor de viață adevărată pentru întreaga omenire, pentru întreaga creație.*** De aceea, totul este înnoit, totul este luminat, totul este prietenos și înălțător astăzi între noi și în noi.

Într-o asemenea direcție bună, către Mântuitorul înviat din morți, îndreptând mai întâi gândurile noastre, primim starea de pace sufletească asemenea Sfinților Apostoli, care erau și ei înfricoșați, temători și nesiguri, încuiați în foișorul Cinei celei de Taină. Intrând Domnul la ei, le-a oferit pace. După aceea le-a

confirmat, prin prezența Sa, starea de bucurie reală, pe care ne-o poate împărtăși doar Izvorul ei. Așa dispar temerile și, mai cu seamă, presiunea gândurilor noastre egoiste și păcătoase. „*Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului*“, exclamă Sfântul Ioan Gură de Aur (Cuvânt de învățătură în sfânta și luminata zi a slăvitei și mântuitoarei Învieri a lui Hristos, Dumnezeuul nostru). Primindu-L pe Domnul, primim și lumina învățăturii Sale, pe care ne-a oferit-o prin Sfinții Apostoli, dar primim și puterea Sa prin împărtășirea cu Prea Curatele Sale Taine.

Pacea, bucuria și împărtășirea cu Domnul, iată darurile pascale pe care le primim spre însănătoșirea noastră sufletească și trupească, dar și spre izbăvirea noastră de teama zilei de astăzi, cu toate greutățile ei.

Învierea Domnului este, așadar, vindecarea noastră de păcat și de urmările sale, dintre care cele mai grave sunt: violența, nesiguranța, teama, ura împotriva semenilor și, mai cu seamă, neîncrederea în șansele noastre ca români și creștini.

Iubiți credincioși și credincioase,

A sosit timpul să revenim la firea noastră, a românului credincios, harnic și luptător. A sosit momentul folosirii tuturor darurilor cu care ne-a înzestrat Dumnezeu și să cultivăm în suflete speranță și iubire, ca să crească bunătatea prin care revin și armonia dintre noi, și solidaritatea creștină și umană. Suntem, iată, reuniți nu doar întâmplător în fața sfintelor altare, a sfintelor noastre biserici din ținutul istoric al Dunării de Jos, ci suntem martorii binefacerii credinței unite cu rugăciunea, cu smerenia

și cu fapta bună. Împreună cu jertfelnicii noștri slujitori ai sfințelilor altare, prin credință și lucrare neîntreruptă, au înflorit atâtea „grădini“ ale Maicii Domnului: la mănăstiri, la parohii, în centrele sociale, în școli și în toate spațiile misionare de la Galați, de la Brăila, de la Tecuci, de la Târgu-Bujor, de la Covurlui, de la Făurei și de la Însurăței.

Dragostea de Dumnezeu și încrederea în lucrarea noastră însuflețită în mijlocul bunilor creștini se concretizează în nenumărate mărturii ale reînnoirii duhovnicești autentice. Fără a ignora vreo clipă și greutățile multe și apăsătoare pe umerii noștri, ai tuturor, nu rămânem însă ținuiți pe crucea suferinței, ci ne îndreptăm cu mare încredere spre viitor, spre șansele neamului nostru românesc de a reînvia toate virtuțile sale, tocmai acum când avem sentimentul că ne prăbușim.

O parte dintre frații și surorile noastre, precum știm, muncesc departe de țară, pentru a-și crește copiii și pentru a-și clădi un cămin al speranței în mai-binele zilei de mâine. Mulți au revenit de Paști acasă. Către ei îndreptăm, cu bucurie, un gând special și-i cuprindem în dragostea și în comuniunea pe care ni le oferă Domnul în sfânta zi pascală. De la ei primim însuși exemplul luptei cu sărăcia, prin muncă și prin stăruință în redresarea noastră morală, umană și socială. Știm cu toții însă, iubiți părinți și frați creștini, că fără moralitate și fără viețuire curată, nu putem depăși nici suferințele și nici nu putem face un pas înainte. Așezăm de aceea astăzi, mai mult decât în orice zi, la temelia renașterii noastre creștinești și sociale, credința noastră profundă în Domnul Înviat din morți, căci fără de El, nu putem face nimic bun și trainic.

Deschidem larg brațele inimilor noastre, ca „*unii pe alții să ne îmbrățișăm*“! Zicem, din inimă, „fraților“, și celor ce ne urăsc

sau ne-au făcut rău și așa dispare cauza răului! Izgonim astfel și tot întunecatul gând rău din minte, din inimile și din intențiile noastre. Îi apropiem mult mai mult, spre a-i ajuta, pe sărmani, pe bătrâni, pe copiii defavorizați. Contribuim astfel real și la învierea bucuriei și a speranței lor. Le oferă și lor Domnul bucuria Sa, din micile noastre bucurii pe care noi le oferim.

Unindu-ne astfel toți, de Paști, în jurul Domnului Înviat, în toate comunitățile noastre bisericești, să ne bucurăm unii de alții! Să fim realmente unii altora o bucurie! Să fim altora ca o făclie aprinsă de Paști! Să ne luminăm de la Hristos unii pe alții! Să ne iertăm, să ne iubim unii pe alții, sincer și dezinteresat! Să ne dea Dumnezeu tuturor sănătate și bucurie deplină! Să fie pace și liniște în noi, în casele noastre, pe stradă, pe ulițe, peste tot! Iar între noi să rămână pacea și bucuria Mântuitorului.

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

*Al vostru de tot binele doritor
și către Mântuitorul rugător,*

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos